

rende 90 mandater til venstre på alle de sociale områder.

Men han er jo i gang med en selvopfyldende profeti her, for det, der er ved at ske her, er jo, at man støt og roligt sætter sit flertal til side; man mister simpelt hen den troværdighed, man har i befolkningen. Man mister den opbakning, man havde, ikke til en abstrakt situation, men til et Socialdemokrati, der lagde op til at føre en social og solidarisk politik. Det er det, man mister sin opbakning til, og dermed sætter man jo i samme øjeblik hele den langtidsholdbarhed fuldstændig over styr.

Og der undrer det mig så, når man i en debat om, hvad der foregik under finanslovforhandlingerne, siger: Jo, Enhedslisten krævede, at vi skulle lægge hele vores politik til side. Det er jo det samme som at sige: Den politik, der blev fremlagt ved finanslovforhandlingerne, var Socialdemokratiets egen politik; den står vi ved.

Det er det, hr. Jacob Buksti nu står og siger: Vi skulle lægge hele vores politik til side, hvis vi skulle i forhandlinger med venstrefløj.

Nej, man skulle fastholde sin politik i stedet for at lægge den nye politik frem i finanslovforhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan godt forstå, at hr. Jacob Buksti har det vanskeligt i denne her debat. Jeg kan også godt forstå, at han i sit ordførerindlæg forsøgte at dreje det over på noget andet, på huset og på ledelsen og mange andre ting end det, det egentlig handler om.

Jeg vil godt spørge hr. Jacob Buksti om to ting. For det første: Kan hr. Jacob Buksti give os en sådan forbrugervejledning med hensyn til, hvornår personen Poul Nyrup Rasmussen udtaler sig som statsminister, hvornår han udtaler sig som socialdemokratisk partiformand, og hvornår han udtaler sig som almindeligt, menigt folketingsmedlem? Det kunne være ganske rart at få den oplysning – og i øvrigt løbende – så kan vi forholde os til det.

Men denne her hr. Poul Nyrup Rasmussen har jo ikke desto mindre, uanset hvilken kasket det så har været under, fundet anledning til at give en offentlig undskyldning. Jeg vil gerne spørge hr. Jacob Buksti: Står hr. Jacob Buksti og Socialdemokratiet bag den offentlige undskyldning?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Jacob Buksti har meget travlt med at sige, at når man gik med til efterlønsforringelsen, så skyldtes det, at man nærmest blev tvunget til det, og man kunne forstå, at det var, fordi Enhedslisten ikke ville være med i forhandlingerne.

Jeg synes heller ikke, det var klogt, det, man gjorde fra Enhedslistens side, men, vil jeg sige til hr. Buksti, der var dog trods alt stadig væk en mulighed for at satse på det, man kaldte et kludetæppeforlig. Jeg ved simpelt hen, at det var en alvorlig overvejelse i regeringen langt henne i forløbet.

Det var for os meget overraskende, at man alligevel satsede på et stort forlig med partiet Venstre, og hr. Buksti må da så indrømme, ikke sandt, at problemet ligger i, at man valgte den måde at forhandle på, at ville man lave det store forlig, så blev man også indskibet i disse her forringelser.

Og vil hr. Buksti ikke også medgive, at mange mennesker uden for det her hus måske har det lidt underligt med, at regeringen – eller Socialdemokratiet – fik sin valgsejr ved at køre en meget skarp konfrontation med partiet Venstre: dem og os – to forskellige menneskesyn, og så trekvart år senere laver et kæmpestort forlig med partiet Venstre. Det skaber da forvirring rundt omkring, ikke sandt?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes, en række af bemærkningerne her præcis afslører min tidligere pointe, nemlig at det her til syvende og sidst slet ikke handler om løfter eller opfyldelse af løfter, men er et spørgsmål om politisk praksis.

Det er klart – og det vil jeg gerne medgive hr. Holger K. Nielsen – at en af mulighederne var et kludetæppe i forbindelse med finansloven. Men det er også en vurdering fra regeringen af, hvordan og hvorledes man sikrer langtidsholdbarheden af en række af de mål, regeringen faktisk havde, herunder en sikring af efterlønnen for de grupper, som vi mener har et behov for, at efterlønnen er der.

Vores vurdering var, at det var afgørende at få hæftet de partier, som faktisk gik til valg på at afskaffe efterlønnen, op på en bevarelse af efterlønnen. Det mener vi faktisk lykkedes, og det er da også de meldinger, vi har hørt fra især partiet Venstre siden hen. Jeg ved godt, at De